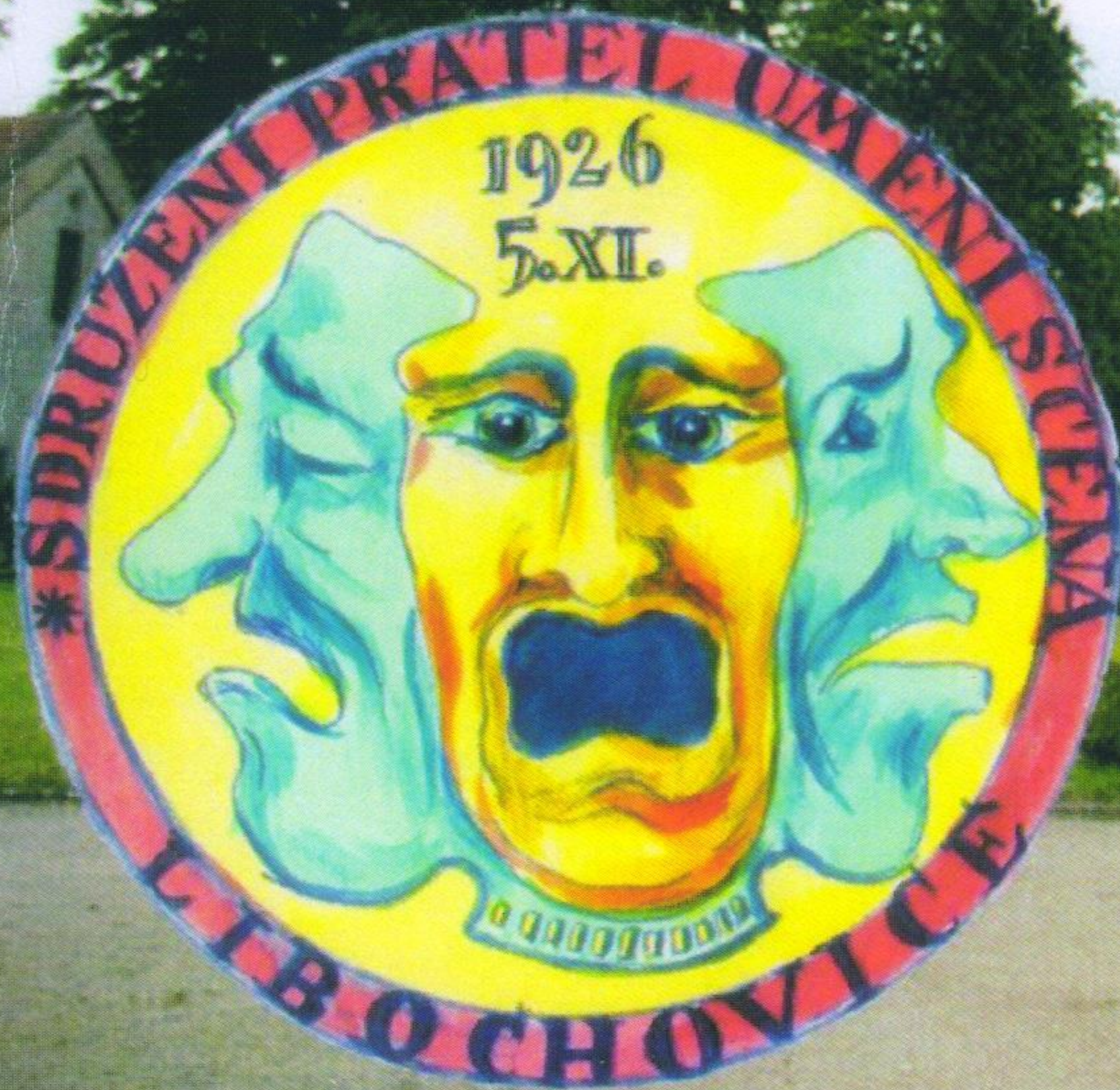

80 let

Divadelního spolku Scéna Libochovice

Almanach 1996 - 2006

Na úvod:

Opona se otvírá

Osmdesát let v životě člověka je dost. Je to trošku víc než jeden průměrný lidský život. Kolik práce, myšlenek a činů člověk za svůj život vytvoří! A kolik toho dokáže vytvořit skupina lidí, zvláště je-li spojena společným zájmem, společným koníčkem! Kolik jen práce, myšlenek a činů odvedli členové divadelního spolku „Scéna“ za osmdesát let!

Byly doby
bylo uvedeno
premiér v
roce. Ano,
jiná, členů
stovky a herci
spoléhalí na
jak se říkalo -
t e x t y z
H r á l o s e
pro zábavu,
obohacení
ho života, pro
d u š e m i

plodné, kdy
deset či více
j e d n o m
doba byla
bylo kolem
se převážně
náповědu, či
„tahali své
b e d n y “..
především
p r o
společenské
scházení se s
spřízněnými

. Touha po zvyšování kvality inscenačních výsledků nebyla prvotní (byla-li vůbec jaká). Přišla však období, např. první válečná léta, kdy měla představení vysokou kvalitu, a to jak uměleckou, tak morální. Po založení přehlídky Libochovické divadelní léto byla léta poznamenána touhou vzdělávat se a co nejúčinněji sdělovat publiku své myšlenky. Pečlivě byly vybírány kvalitní inscenace a režiséři i herci se snažili vyslovovat se k ožehavým problémům své doby a kladli si vyšší umělecké ambice. Nutila je k tomu i skutečnost, že přehlídka byla soutěžní a konkurence veliká. Toto tvůrčí období bylo narušeno změnou společenských a politických podmínek po sametové revoluci. Kulturní zařízení města Spojený

závodní klub ROH zanikl a divadelníci ze dne na den ztratili veškerý svůj majetek a doslova i střechu nad hlavou. Počátek devadesátých let tak znamenal pro „Scénu“ nejtěžší období v celé její historii. Vystala otázka, jak dál? Pozastavit činnost a přerušit Libochovické divadelní léto do doby, než se kulturní středisko opět uvede do provozu? Ale jak dlouho to bude trvat? A podaří se to vůbec? A bude potom chuť a síla znovu začínat? Viděli jsme jedinou možnost, jak amatérské divadlo v Libochovicích zachovat. Požádat o registraci, stát se samostatným občanským sdružením a veškerou divadelní činnost, včetně přehlídky Libochovické divadelní léto, převzít na svá bedra. Stalo se tak 2. července 1991 a statut spolku podepsali: Ladislav Valeš, později jmenovaný předsedou spolku, Vladislav Kaspar a Alena Burdová. Nastala éra „Domova důchodců“. Díky pochopení a vstřícnosti ze strany vedení Domova důchodců jsme našli svůj druhý domov právě zde. Byli jsme šťastni, že Libochovické divadelní léto bude moci pokračovat bez přerušení, byť v trochu jiné podobě. Musela být vybírána představení, která splňovala parametry malého, nedivadelního prostředí.

Ale divadlo žilo dál!

Alena Burdová, vedoucí divadelního spolku

Po registraci spolku nastalo období tápání

Jistě si mnozí z Vás vzpomenou na podzim roku 1996, kdy jsme právě v sále domova důchodců oslavovali 70. výročí „Scény“. Bylo to v období, kdy ze zdravotních důvodů přestal pracovat neúnavný a obětavý režisér František Brabec. Pravidelné přehlídky probíhaly dál, i když bez účasti domácí „Scény“. Zdálo se, že na přípravu vlastní inscenace nejsou síly. Láďa Valeš se rozhodl nastudovat u příležitosti oslav alespoň aktovku A. P. Čechova „Medvěd“. To jsme zvládli, neboť účinkovali pouze tři herci! V příštím roce se však objevilo více ochotných lidí a Láďa přinesl zajímavou dramaturgii Hrabalových „Tanečních hodin pro pokročilé“. S chutí jsme se pustili do práce, přestože podmínky nebyly zrovna nejlehčí. Zkoušelo se v malém sálku bývalé Sempy (v budově, kde dnes sídlí firma Skloservis pana Kucha). LDL v roce 1997 se konalo už zase s účastí „Scény“! Představení se podařilo a přihlásili jsme ho na regionální přehlídku venkovských divadelních souborů

do Josefova Dolu. Byla to po inscenaci „Zelňačky“, kterou režíroval Jaromír Holfeuer v roce 1993, druhá účast „Scény“ na této přehlídce. Představení se zde neztratilo a přesto, že jsme na postup nedosáhli, dostala naše členka Jaroslava Stará Cenu za ženský herecký výkon.

Jaroslava Stará s Josefem Tučkem ve hře Taneční hodiny pro pokročilé.

Touto inscenací bohužel skončilo působení Ladislava Valeše coby režiséra, ale i předsedy „Scény“. Rozhodl se, že už se nadále bude věnovat pouze svému Rádobydivadlu v Klapý.

Funkce předsedy spolku se ujal v roce 1998 Jaromír Holfeuer. Objevilo se tehdy několik nových mladých tváří, které měly chuť zahrát si divadlo, a na to členka „Scény“, Jaroslava Stará, přišla s návrhem, uskutečnit v rámci zahájení LDL 1998 slavnostní pořad o významném libochovickém rodákovi, čsl. legionáři, spisovateli a dramatikovi Josefu Koptovi. Byl to právě on, kdo napsal drama „Revoluce“, které se rozhodli nastudovat libochovičtí divadelní nadšenci po jeho zhlédnutí v pražském Národním divadle. Hra byla uvedena v Libochovicích v roce 1926 a na základě tohoto počínu byl založen v listopadu toho roku divadelní spolek „Scéna“. Ujala jsem se režie tohoto pásma, oslovila jsem několik mladých, zcela nových tváří, a za klavírního doprovodu učitele Lubomíra Mrázka jsme nastudovali program z díla tohoto autora a jeho synů Pavla a Petra Koptových, dále vzpomínky Josefa Kopty i jeho blízkých a přátel. Slavnostního večera se zúčastnili i oba vnuci Josefa Kopty, Václav a Jan, přijeli i blízcí spolupracovníci syna Pavla Kopty (textaře), Jiří Suchý a Jiří Datel Novotný. Byl to zdařilý večer a litovali jsme jen toho, že nevyšel náš úmysl, odhalit Josefu Koptovi pamětní desku na jeho rodném domě. Této myšlenky jsme se však nikdy nevzdali.

Neúnavná práce začíná přinášet první ovoce

Stále však nebyly síly nastudovat divadelní představení, abychom se mohli prezentovat na domácí divadelní přehlídce LDL. Chyběla ta nejdůležitější osoba režisér. Bylo mi tehdy líto nevyužít mladých herců a jejich chuti zahrát si divadlo. Přesto, že jsem neměla do té doby žádné režisérské zkušenosti ani ambice, rozhodla jsem se zkusit nastudovat komedii francouzského autora Claude Magniéra „Malované milování“. Všichni jsme se snadšením vrhli do zkoušení. Postupně

jsme však zjišťovali, jak velké sousto jsme si naservírovali. Klasická konverzační komedie je sama o sobě pořádný oříšek i pro ostřílené herce. A my jsme měli přes polovinu mladých, kteří stáli na jevišti poprvé! Musím však říci, že jsme se s hrou poprali statečně a v roce 1999 jsme se opět zúčastnili LDL.

S velkým uspokojením jsme zde přejímali Cenu diváka. Představení jsme hráli několikrát, v Bílině, Ústěku, Přestavlkách, v Budyni n. O. Nabídli jsme jej opět na krajskou přehlídku do Josefova Dolu. Tam jsme byli pochváleni za výbornou ženskou část souboru a děvčata obdržela tři ocenění za ženské herecké výkony Eva Frková (Marie), Lucie Bauerová (Pepita), Liběna Štěpánová (paní Carlierová). Byl to pro nás výborný výsledek a příslib do budoucna....

Bohužel, vše dopadlo zase trochu jinak. Mladá nadějná děvčata se

Eva Andělová a Lukáš Burda ve hře Motýl, motýl.

odstěhovala a tak jsem hledala text, kde by nebylo moc lidí. Zaujala mě hra A. Nicolaje „Motýl, motýl...“ Vše ale stálo na hlavní roli zralé ženy, hrající si na dámu velkého světa. Podařilo se mi přesvědčit ke spolupráci Evu Andělovou, členku Rádobydivadla Klapý. Se svojí rolí se vyrovnala výborně, na LDL 2001 dostala cenu za herecký výkon a nováček Lukáš Burda byl oceněn cenou Jana Holfeuera (cena za nejlepší mladý talentovaný výkon). Na krajské přehlídce v Josefově Dole jsme dosáhli netušeného úspěchu: vyhráli jsme a postoupili - poprvé v historii „Scény“ - na národní přehlídku venkovských souborů do Vysokého n. Jizerou!

Byl to nádherný zážitek stát pod balkonem vysockého divadla, ze kterého nás vítal sám Krakonoš a přítomným divákům před divadlem rozdávat nádherná jablka, (pozdrav ze Zahrady Čech), které nám poskytl jeden z našich sponzorů Zemědělské družstvo Klapý. Před vyprodaným hledištěm jsme hru zahráli dvakrát a ohlasy diváků byly velmi dobré. Z úst odborné poroty jsme si však vyslechli i slova kritická. Ale proto jsou přehlídky a poroty, aby na jedné straně to, co jedna porota (v Josefově Dole) označí za „výborné, plné napětí a herecké pravdivosti“, viděla druhá porota (ve Vysokém n. Jizerou) jako „naturalistický sentiment a falešný hněv“. Potěšil nás příspěvek jedné divačky ve vysockém zpravodaji „Větrník“: „Tato hra byla na letošní přehlídce třetí, která vypovídala „o něčem“ a podle mne z nich byla nejlepší“.

Ve Vysokém jsme prožili nezapomenutelný týden. Když jsme odjížděli, objeli jsme třikrát kostel na náměstíčku, abychom se sem zase příště vrátili. A přivezli jsme si mnoho cenných zkušeností.

Divadlu v Libochovicích se daří

V té době se objevil jeden velmi dobrý počín: Jaroslava Stará zdramatizovala pohádku Jaroslava Křenka „Házmburská saň“ a já jsem se opět vrhla na režii. Využili jsme mladých herců, kterých se opět několik objevilo, dokonce jsme vytvořili dvojí obsazení, aby si mohli

všichni zájemci zahrát. Představení provázela působivá hudba, kterou vybrala J. Stará a citlivě sestříhal, připravil a zvukovou techniku ovládal nový člen Jiří Dědourek.

Uvedení inscenace jsme připravovali na zámeckém nádvoří. Složitá byla scéna pro tuto inscenaci, aby bylo dosaženo zdání, že se příběh odehrává na hradě, bylo třeba vytvořit schodiště a ochoz nad hracím prostorem. Našli jsme ochotné sponzory a šikovné spolupracovníky: Zemědělské družstvo Klapý za výhodnou cenu vyrobilo konstrukci schodiště, firma Izolace a projekty staveb zapůjčila lešení, paní učitelka Nýdrová malovala na nekonečné metry pytloviny házmurské hradby. Obě představení na zámeckém nádvoří, která zahajovala 45. ročník LDL v roce 2002, byla velmi slušně navštívena a velice se líbila.

Bohužel, vzhledem k náročné scéně mělo jen několik málo repríz. Jednou z nejhezčích bylo uvedení inscenace přímo na hradě Házmurku. Počasí nám tehdy ale příliš neprálo a tak počet diváků nebyl velký.

V tomto roce se divadlu v Libochovicích velmi dařilo, neboť vznikla současně dvě představení. Eva Andělová přišla s návrhem nastudovat komedii Johna Patricka „Manžel pro Opalu“, kterou později upravila a nazvala „Manžel na inzerát“. Když jsme ji začínali studovat, netušili jsme, že vzniká nejúspěšnější inscenace „Scény“. Na Libochovickém divadelním létě sice ne zvítězila, ale dostala cenu diváka, cenu org. výboru a cenu za herecký výkon (A. Burdová). Vyhráli jsme krajskou přehlídku v Josefově Dole a postoupili opět na národní přehlídku do Vysokého n. Jizerou. Triumfálně jsme přebírali ceny za herecké výkony (E. Andělová, Z. Zvěřina, D. Králová), cenu za scénu (M. Hrzán) a cenu za nejlepší inscenaci! Závěrečný výrok předsedy poroty prof. PhDr. J. Císaře, CSc., nás moc potěšil: „(...)Ansáblové herectví této inscenace, které vědomou kreativitou herců realizuje věcnou, střízlivou a přitom někdy až lyricky jemnou výpověď, využívajíc přitom „smíchovou kulturu“ jako možnost báječné zábavy, je v tomto smyslu v amatérské tvorbě letošního roku záležitostí špičkovou“.

Alena Burdová a Eva Andělová ve hře Manžel na inzerát.

Poprvé v historii „Scény“ jsme byli nominováni k účasti na pomyslný divadelní Olymp na Jiráskův Hronov! Dál jsme objížděli české i moravské kraje a všude jsme sklízeli nadšené ovace. Jeden z nejhezčích zážitků jsme zažili při zájezdu do Jizerských hor a Krkonoš v březnu roku 2004. V pátek, 12. 3. Jsme sehráli „Manžela na inzerát“ v Desné v Jizerských horách. Přijetí bylo více než přátelské, představení se líbilo a tak jsme druhý den s dobrou náladou vjížděli do Jilemnice, kde se mělo začínat v 17 hodin. Pět minut před začátkem představení však vypadl elektrický proud. Čekali jsme asi 40 minut a spolu s námi i všichni diváci v sále bylo vyprodáno (cca 200 lidí). Abychom vyplnili dobu čekání, vzala Eva Andělová svoji kytaru a spustili jsme jednu písničku za druhou. Postupně se přidali i diváci a tak jsme se při svitu baterky výborně pobavili. Závada na trase však byla závažná a nepředpokládalo se její včasné odstranění. Dohodli jsme se tedy s pořadateli, že nám zařídí nocleh v místní sokolovně a představení sehraje druhý den v neděli odpoledne. S obavami jsme očekávali, zda se sejde znovu tak početné obecenstvo. K našemu údivu přišli téměř všichni.

Historický okamžik „Scéna“ na Hronově

Konečně jsme se dočkali! Týden od 6. do 14. srpna 2004 patřil v Jiráskově rodišti divadlu - probíhal 74. Jiráskův Hronov. Tehdy poprvé jsme se nezúčastnili jako diváci, ale jako účinkující! Představení se hrálo dvakrát přímo v Jiráskově divadle a skutečnost, že hlediště bylo vždy zaplněné do posledního místečka nás velmi potěšila. Ohlas byl opravdu fantastický! Výbuchy smíchu, častý potlesk na otevřené scéně a nekonečné ovace s hlasitými projevy na konci to jsme nečekali. Byl to nádherný pocit a užívali jsme si ho plnými doušky.

Druhý den jsme se zúčastnili seminářů a kritického klubu, kde „hlavy pomazané“ i četní diváci diskutovali o našem představení. Mnozí chválili, našlo se však i pár kritických slov. Ale takový už je Hronov. Různorodý stále hledající, vstřícný i kritický. Potěšil nás titulek

recenze, která vyšla ve Zpravodaji: „Konečně něco, na co se dalo koukat“. A dále jsme se dočetli, že „(...) představitelé postav v této inscenaci nepostrádají jevištní šarm, jsou uvolnění a bezprostřední, dovedou pointovat, mají cit pro míru i smysl pro pravděpodobnost a svou ryzostí a lidskostí si dovedou získat zájem a sympatie publika. Nedá se mluvit o tom, že by inscenace byla v něčem objevná, ale ve svém žánru si získává svého diváka. Průběžné reakce publika i potlesk v závěru toho byly dokladem“. Zkrátka v Hronově jsme se neztratili! Byla to pro nás velká pocta, ale i dobrá škola.

„Opala“ jak jsme této inscenaci familiérně říkali nám přirostla k srdíčku. Nejenom proto, že nás dovedla na Hronov. Prostě jsme ji milovali a s postavami hry jsme se naprosto sžili. A nemůžeme se s ní rozloučit, k naší radosti máme stále nabídky k hostování. Hrajeme ji od června 2002, tedy už pátý rok a v červenci letošního roku jsme odehráli třicátou devátou reprízu (což je další prvenství v historii) a věřím, že jich bude ještě víc. Všichni, kteří se na tomto představení podíleli (E. Andělová, D. Králová, Z. Zvěřina, A. Burdová, V. Frk, M. Hrzán, J. Šána, J. Dědourek a O. Psotová) si to určitě přejí!

Jedna z prvních pěveckých zkoušek do hry Naši furianti pod taktovkou Josefa Vinšev libochovické základní škole.

Jak vznikali „Furianti“

Zatímco jsme objížděli republiku s „Opalou“, vznikla doma další pozoruhodná inscenace. Po nucené desetileté přestávce bylo v lednu roku 2003 opět otevřeno zrekonstruované Kulturní středisko U Tří lip a „Scéna“ tak dostala od města dlouho toužebně očekávaný dárek: pěkně vybavené jeviště, prostorné šatny s veškerým potřebným zázemím i další prostory, nezbytné pro divadelní činnost. Dlouho jsme přemýšleli o tom, jakou hrou nejdůstojněji zahájit naše působení na novém jevišti. Rozhodli jsme se požádat dlouholetého člena poroty LDL a našeho dobrého přítele Jaroslava Kodeše, režiséra Českého rozhlasu v Praze o pomoc a byli jsme nadšeni, když přijal velmi ochotně roli režiséra. Shodli jsme se na klasice, na Stroupežnického hře „Naši furianti“. Pravda, je to hra 150 let stará, ale typické české vlastnosti,

které se u jejích hrdinů objevují, neztratily vůbec na své aktuálnosti. Menší problém nastal při obsazování rolí - ve hře totiž vystupuje více jak 35 herců, včetně dětí. Ke spolupráci se však ochotně připojili i někteří členové okolních souborů, kteří museli na zkoušky dojíždět mnoho kilometrů (P. Macák, D. Cendová, Z. Zvěřina), pozvání přijala i kapela Vinšovanka s kapelníkem Josefem Vinšem. A kolik hodin svého drahocenného volného času nám věnoval režisér Jaroslav Kodeš, když k nám dojížděl z Rakovníka, kde bydlí, nebo z Prahy, kde pracuje, nelze ani spočítat! Vzniklo představení, které si díky výborné režii, přesvědčivým hereckým výkonům a melodickým písničkám, získává srdce všech diváků nejen doma, ale také na všech zájezdových představeních. A že jich nebylo málo! V říjnu tohoto roku jsem odehráli třicátou pátou reprízu, což je vzhledem k náročnosti představení výkon úctyhodný.

Už premiéra, která byla na LDL 2003, byla velmi zdařilá a po dlouhých 21 letech získal domácí spolek „Scéna“ 1. cenu a putovní pohár za nejlepší inscenaci. Hra se líbila i divákům, kteří rozhodli, že i cena diváka zůstane doma. Za herecké výkony si odnesli ceny: Z. Zvěřina (Habršperk) a J. Dědourek (vysloužilce Bláha). B. Pokorná (Kristina) si odnesla cenu J. Holfeuera za mladý talentovaný výkon. Odborná porota ve složení: Jarmila Černíková Drobná a Josef Palla vyjádřila své pocity takto: „(...) I v Macháckově úpravě má dnes již klasická komedie L. Stroupežnického stále co říci dnešnímu divákovi. A pokud se to podaří tak, jako libochovickému souboru, je radost dvojnásobná, zvláště jsou-li do hry vloženy jak rozum, tak srdce. Režie Jaroslava Kodeše je profesionální. Ono není jednoduché zvládnout více jak 40 osob na jevišti a neopomenout, že je ve hře několik důležitých rolí pro sólisty. Myslíme si, že si toho byl režisér plně vědom a rozpracovává charaktery jednotlivých typově dobře obsazených postav a jejich vzájemných vztahů velmi názorně. Připomeňme alespoň postavy Habršperka, Bláhy, Dubského s manželkou, Buška s manželkou, Markýtky a v neposlední řadě Fialovic Kristiny, ale i mnoha dalších, až po závodčího četníku. Některé výstupy se dočkaly zaslouženého

potlesku na otevřené scéně. Jednoduchá, ale promyšlená dekorace spolu s ještě jednodušším mobiliářem plně dostačuje. Je důležité, aby se vše do budoucna nezmechanizovalo, čímž by představení ztratilo kouzlo bezprostřednosti. Citlivě použitá živá hudba korunuje toto dílo“.

Také inscenace „Furiantů“ prošla sítí přehlídek. Regionální tentokrát Středočeská (do naší severočeské v Josefově Dole už jsme se jim nevešli) se konala v Sadské u Nymburka v dubnu 2004. Skončila pro nás velmi úspěšně: přivezli jsme dvě ceny za herecké výkony (D. Cendrová krejčová Tereška a P. Macák radní Bušek), ocenění dostali dětští herci i hudební složka. Podstatné však bylo to, že jsme byli nominováni k účasti na národní přehlídce venkovských souborů ve Vysokém nad Jizerou. Následovala celá řada zájezdových představení, z nichž nezapomenutelné bylo to v jihočeských Cerhonicích rodišti Ladislava Stroupežnického. Pozvali nás tam místní radní k vystoupení o místní pouti. Vypravili jsme se tam v srpnu, hráli jsme na návsi, odpoledne, za třicetistupňového vedra. Ale stálo to za to. Ve vesničce, kde žije zhruba 180 obyvatel se sešlo na 500 nadšených diváků, přijetí i ohlasy byly krásné a věřím, že všichni zúčastnění budou na tento zájezd dlouho vzpomínat. Na podzim jsme potom byli pozváni na přehlídku hudebního divadla „Voskovcova Sázava“. Také tady jsme se dočkali srdečného přijetí, vyprodaného hlediště a vynikajícího diváckého ohlasu. Přehlídku jsme vyhráli a ocenění dostali opět P. Macák a D. Cendrová, dále J. Kodeš za režii a soubor za inscenaci.

V říjnu vyrazil autobus plný herců, dětí, muzikantů, s vlekem naplněným až po strop kulisami a rekvizitami na tři dny opět za Krakonošem. Pravidelné objíždění kostelíka ve Vysokém při minulých odjezdech se naplnilo, přijížděli jsme sem potřetí za sebou. Plní očekávání jsme vychutnávali neopakovatelnou atmosféru přátelství lidí, kteří přicházejí do Vysokého se srdcem na dlani, aby složili plod své celoroční práce k nohám Thálie, i těch, kteří vše organizují a vítají nás s otevřenou náručí a upřímností, dnes tak vzácnou. Dvakrát jsme předvedli „Furianty“ před zcela zaplněným hledištěm a vychutnávali si

Představení v Cerhonicích mělo mimořádný úspěch. Na návsi se sešlo přes pět set diváků.

nadšení a ovace publika. Pak přišla „studená sprcha“. Odborná porota neshledala představení dostatečně „objevným“. Pochválila velké množství postav, přinášející na jeviště živost a optimistickou náladu, režii vedoucí k civilnímu, všednímu provedení, individuální výkony hlavních představitelů (Dubský, Bušková, Markýtko atd.). Kritizovala však provedení písniček, které po herecké stránce působí prý jako „kliše operních sborů“. Závěrem připustila, že „(...) příběh Stroupežnického hry je představením předán, jeho smysl není zkreslen a jak se zdá, u publika má inscenace slušný úspěch“. No a protože naše snažení směřuje právě k onomu „slušnému úspěchu u publika“, odjížděli jsme z Vysokého s pocitem dobře provedené práce, i když tentokrát jenom s cenou „za temperamentní představení“ a čestným uznáním za výkon Markýtky (L. Štěpánová).

Úspěšné tažení „Furiantů“ pokračuje už čtvrtým rokem a zažili jsme s nimi spoustu krásných okamžiků: v zámeckém parku v Třebívlicích,

na přehlídce v zámecké zahradě v Poděbradech, hráli jsme benefiční představení ve prospěch zvláštní mateřské školy v Lounech, zahráli jsme si na oslavách 500. výročí založení obce Vědomice, když nám nad hlavami burácely Grippy z letiště v Roudnici n. L., kde se právě konala velká airshow, nebo před zaplněným hledištěm romantického lesního divadla ve Sloupu v Čechách. Za tu dobu jsme museli řešit i některé alternace. Nejvýraznější z nich byla účast Jiřího Doležala, člena

divadelního souboru z Újezda u Brna, který nám vytrhl trn z paty, když ze zdravotních důvodů nemohl hrát náš „dědeček Dubský“ (F. Slanička). Čekala nás tehdy druhá návštěva v Cerhonicích a po minulém úspěchu jsme si nechtěli pokazit reputaci. Pan režisér Kodeš shlédl (v roli porotce) představení „Furiantů“ na přehlídce v Němčicích na Hané. Hrál ho DS z Újezda u Brna a v roli dědečka prý skvělý pan Doležal. S mírnými obavami jsme se pokusili tohoto herce oslovit. Opatrně jsme se ptali, zda by byl ochoten? „Já su ochotník, tak su ochotný!“ zněla jeho okamžitá odpověď. Do Cerhonic přijel s celou rodinou a vystříhl dědečka s takovou suverenitou, že jsme se nestačili divit. Zahrál si s námi ještě jednou, při derniéře (která se však nakonec ukázala derniérou nebýt), v Libochovicích. Diváci tak měli vzácnou příležitost, vidět vynikající pojetí role jihočeského „furiantského“ dědečka s lahodným moravským přízvukem! Jiří Doležal sklídl oprávněné ovace a na jeho počest jsme potom uspořádali malé posezení. Nestáčili jsme se divit jeho šarmu, elánu, temperamentu, přehledu i výborné paměti, které ve věku 82 let a při jistém zdravotním handicapu předváděl. Byla to ukázka krásné lidské sounáležitosti, která je v amatérském divadle tak nepostradatelná!

Ve „Scéně“ se prosazují mladí

Je velmi potěšující, že „Scéna“ se snaží vychovat si nejen mladé herce (dětský dramatický kroužek MALIS, vedený Zuzanou Krausovou, se pravidelně schází a téměř každoročně připravuje pohádku), ale i mladé režiséry a dokonce i autory! Člena spolku Jana Pokorného finančně podporujeme při jeho účasti v Kursu praktické režie, který probíhá pravidelně při přehlídkách ve Vysokém nad Jizerou a v Hronově.

Další nadějný člen Jaromír Tlustý se představil dokonce jako autor. V roce 2004 napsal, zdramatizoval a zároveň režíroval hru nazvanou „Jak se státi dobrým chovatelem svému slonovi“. Byl to velmi příjemný a zajímavý počín, diváky na Libochovickém divadelním létě 2004 velmi dobře hodnocený. Představitel role podkoního Komorouse, Jiří Dědourek, si odnesl cenu V. Kaspara za nejlepší mužský herecký výkon. Je škoda, že inscenace neměla více repríz. Věříme však, že v budoucnu dojde k jejímu „oprášení“ a bude znovu uvedena.

V roce 2005 sáhla Eva Andělová opět po Johnu Patrickovi. Povzbuzena úspěchem hry „Manžel na inzerát“ upravila další hru tohoto autora „Podivná paní Savageová“ a nazvala ji „Budiž světlo!“ Ve hře našli obsazení také dva mladí nadšení herci Bětka Česalová a Honza Hladík, kteří se se svými rolemi dokázali řádně poprat. Inscenace se domácím publiku na LDL velice líbila a „Scéna“ si odnesla cenu diváka. A. Burdová byla oceněna cenou za nejlepší herecký výkon v roli Františky, čestná uznání dostali M. Anděl a J. Dědourek. Porotě se velmi líbila také scéna v provedení Milana Hrzána a spol. a navrhla udělit mu cenu L. Sedláka. Vzhledem k tomu, že na LDL jsme uvedli první reprízu této hry, usoudila porota, že: „Představení je čerstvé a syrové. Dobré nápady střídají hluchá místa. Nicméně objevuje se tu už řada zajímavých hereckých výkonů“. Hru jsme přihlásili na regionální přehlídku do Josefova Dolu. Přes značný divácký ohlas byla porota tentokrát nekompromisní: „(...) téma původní předlohy se rozplynulo do nedostatečně motivovaného portrétu hlavní ženské postavy.

Zopakoval se příběh svérázné ženy, která si ignorací společenských konvencí vytváří svůj svět dobroty a lásky. Protože motivy k tomuto postoji se nedozvíme a místo dramatického vývoje zaznívá spíše sentiment, pak hlavní protagonistku předčily epizodní postavy. Rozpaky z této inscenace by měly do budoucna upozornit soubor na potřebu razantnější změny v dramaturgii.“ Zkrátka, tentokrát nás porotci nepochopili. Ale nemůže být každý den posvěcení! Odvezli jsme si pouze ceny za herecké výkony (A. Burdová a M. Anděl) a do Vysokého na Krakonoše se podíváme zase příště!

Dík i závazek

Je paradoxem, že právě nejobtížnější období naší práce přineslo ty nejlepší výsledky. Jsme na to patřičně hrdí. S klidným svědomím bychom se mohli podívat do očí těm, kteří stáli u zrodu našeho spolku, i všem těm, kteří s nezdolným elánem a láskou po léta připravovali pobavení druhým.

Přijměte prosím těchto několik stránek jako pokus o zachycení části historie „Scény“, která měla pro Libochovice bezpochyby velký význam. Vždyť amatérské divadlo bylo vždy nejvýznamnějším nositelem kulturního života ve městě. Současně nechť poslouží tato publikace jako vyjádření díků všem, kteří se na práci „Scény“ jakkoli podíleli. Přála bych si, aby byla také závazkem do budoucna!

Opravdovým úspěchem není umění na jevišti, ale umění vycházet s lidmi mimo scénu.

Davis Sammy

Jaroslav Kodeš:

Milá Scéno z Libochovic, amatérské divadlo je koníček na celý život. Skousne vás jak udidlo a drží a drží. Někdy se vám podaří na chvíli se vymanit, otřepete se, nadechnete, ale to jen proto, aby další stisk byl ještě silnější a intenzivnější. A tak pořád do kola. Ale to Vy, víte velmi dobře.

S amatérským divadlem zažíváte pocity sladkého uspokojení stejně jako trpkého zklamání. Potkáváte se tu s lidmi velmi talentovanými i s těmi kteří talent nahrazují různou mírou nadšení. Narazíte tady na lidi

pokorně hledající umění v sobě i na takové co prosazují sama sebe v umění. A hlavně s každou novou inscenací vědomě spojujete jistou etapu svého života, která je neopakovatelná, která přináší stále nové a nové zážitky, pocity a zkušenosti.

Když jsem v září 2002 vedl první zkoušku na chystanou inscenaci Stroupežnického „Našich furiantů“ ve vašem souboru, nemohl jsem tušit jaká to etapa pro mě bude. Poprvé jsem stál před lidmi z jiného souboru než vlastního. Budeme si rozumět? Nebude jim vadit můj styl práce? Zvládneme tak náročnou komedii vůbec zorganizovat a dozkoušet? Vždyť ve „Furiantech“ včetně malé venkovské kutálky je přes tři desítky účinkujících a budeme se sjíždět z Loun, Litoměřic, Roudnice, Klapého, Rakovníka a samozřejmě z Libochovic? Otázky, které mi vířily hlavou však brzy odvály samotné zkoušky. Až na malé výjimky jsme se mohli pravidelně scházet a pilně zkoušet. Všichni přípravu na představení vzali za své a snažili se dle svých schopností a možností přispět ke společnému dílu. Asi netuší jakou mi tím udělali radost. A když potom v květnu následujícího roku přišla úspěšná premiéra tak ta radost byla dvojnásobná.

Potom se hrálo, a reprizovalo. Dokonce inscenace doznala pár přeobsazení či náročných záskoků. Prošla krajským kolem a dostala se

na národní přehlídku do Vysokého nad Jizerou. Už měla dokonce oficiální derniéru, ale nějak se s ní soubor stále nemůže rozloučit a tak si ji občas ještě zahraje. A co navíc, zahraje ji se stejnou chutí a potěšením jako o premiéře. A já jsem rád, když můžu být při tom. Radost při zkouškách, radost při premiéře, radost i teď.

Milá libochovická Scéno, volím toto oslovení záměrně, protože by bylo nespravedlivé vyjmenovat v nějakém pořadí všechny ty z vás, kteří mi i po třech letech fungování Furiantů stále dělají radost. Radost jak své role pěkně hrajete, ale hlavně radost z toho, že se můžeme setkávat i nadále. Neboť, a teď mi prosím odpusťte jestli budu příliš osobní, se mezi vámi cítím velmi dobře. Mám-li si proto odpovědět na otázku, jaká že to tam u vás v Libochovicích byla moje divadelně - životní etapa, pak jednoznačně musím konstatovat, že báječná a že za divadelníky z Libochovic, když mi to dovolí, pojeduvždycky rád.

PhDr. Vlastimil Král:

Osobní vzpomínka na Libochovické divadelní léto

Libochovické divadelní léto sehrálo v mém životě nemalou úlohu. Psát o této fázi mého trmácení životem by vydalo na mnohostránkový spis. Osud mě zavál do metropole Podřipska. Do Roudnice nad Labem. S ochotnickým divadlem jsem začínal ve svých jinošských letech. Ve východních Čechách. Ve městě pod Řípem jsem pokračoval.

Roudničtí hned v začátcích LDL sehráli v Libochovicích „Kutnohorské havíře“. Z naší rodiny hrálo tehdy v této inscenaci pouze křeslo tety mé manželky.

V roce 1960 jsem se stal režisérem divadelního souboru Spojeného závodního klubu. K 80. výročí založení podniku „Agrostroj“ jsme hráli „Dalskabáty“ Jana Drdy.

První inscenací nového souboru pro LDL byla Daňkova „Svatba sňatkového podvodníka“ v roce 1962. A byla úspěšná.

S funkcionáři libochovické „Scény“ jsem se každým rokem setkával na „Jiráskově Hronově“, kde jsme společně navštěvovali diskusní semináře. Navázal jsem tam velmi dobré přátelské kontakty s MUDr.

Černým a s nezapomenutelným Lotarem Sedlákem, s Františkem Brabcem a jeho manželkou Vlastou.

Už si nepamatuji, ve kterém roce mně tito přátelé nabídli členství v porotě LDL (buď v roce 1965 nebo 1966?). Nabídku jsem přijal. Díky tomu jsem až do roku 1972 prožil každoročně několik zajímavých a velmi poučných jarních týdnů v samém středu ochotnické divadelní činnosti.

Včetně navázání dalších přátelství: s Antonínem Barákem, Josefem Doležalem, Jaromírem Buškem, Igorem Dojivou, Františkem Mikešem, pány Roubíkem a Moravcem. Dobře jsme si rozuměli také s hercem Národního divadla Bedřichem Prokošem i s Jiřím Benešem, šéfredaktorem „Ochotnického divadla“ ... - a mohl bych vyjmenovávat i osobnosti ze souborů. V Hronově se pak tyto tváře znovu setkávaly (např. z Děčína, z Mělníka, z Rakovníka, z Radnice, z Ústí nad Labem...).

LDL se skutečně stalo jakýmsi „středobodem“, kde se ochotníci seznamovali s rádi setkávali.

Všechny tyto postavy i soubory byly významnými aktéry dnes tolik vzpomínané kulturní a umělecké éry „šedesátých let“.

Stal jsem se také aktivní svědkem postupné přeměny tzv. „měšťanského divadla“ v ochotnickém pojetí v amatérské divadlo „zlidovělé“ v tom nejlepším smyslu, tj. dramaturgicky spjaté s životem a zájmy lidí dané společenské situace. LDL spektrum těchto souvislostí plně respektovalo. Hry, jako „Příliš štědrý večer“, „Drak je drak“, „Křišťálová noc“, „Majitelé klíčů“ ... - a další, klady otázky o mravně-politické situaci ve společnosti.

Inscenace byly realizovány prostými výrazovými prostředky, s důrazem na rozhodující úlohu herectví. Mnohdy výraz až příliš připomínal „civilní“, málo divadelní, projev.

Vzpomínám si na Bedřicha Prokoše, člena poroty, jak nás mystifikoval rozčileným a nerudným projevem nesouhlasu s představením a zbytečnou ztrátou svého drahocenného času, aby souboru konkrétně předvedl nutnost dramatického akcentu při předstírání existence

postavy na jevišti. Dá se říci, že v těch šedesátých letech libochovické ochotnické divadlo úspěšně plnilo Tylovo heslo, že „Divadlo je život, a že kráčí zpět do života“.

A řekl bych, že LDL, s jakou si pokorou, protože si nehrálo na „zářivý festival“, i když se o něm říkalo, a rádo se to slyšelo, že je „malým Hronovem“, bylo příkladem a poučením pro řadu zde vystupujících souborů.

Tohoto významu a konkrétní úlohy mohlo být dosaženo právě existencí výše uvedené trojice: MUDr. Černý, František Brabec a Lotar Sedlák představovali vzácně se doplňující dramaturgické orientace. Z přihlášených souborů vybírali sice to nejlepší, ale zároveň respektovali nové tendence i zájmy diváků.

A dramaturgie v šedesátých letech byla opravdu pestrá. Vedle domácích novinek byly uváděny hry autorů Západu, tehdy tzv. „rozhněvaných mužů“, do popředí se dralo absurdní drama a divadlo, jevištní výrazové prostředky ovlivňovaly „malé dramatické formy“.

Setkání s vyspělými ochotnickými soubory, s jejich dramaturgy a režiséry (v mnoha případech soubory prošly národními přehlídkami a „Jiráskovým Hronovem“), nutně od nás vyžadovalo náročnou přípravu na vystoupení poroty po představení. Vysoká úroveň LDL se pro nás stala limitujícím faktorem.

A při návratu ve vzpomínkách do těch let, mám právo se domnívat, že jsme obstáli. Vždyť i Josef Doležal jednou ve Vysokém po mnoha letech v diskusi poznamenal: „(...) já se tenkrát v Libochovicích, vy kluci, od vás učil metodě porotování (...)“.

Mnohokrát jsem si později kladl otázku, zda bych tak intenzivně zvyšoval kvalitu svých vědomostí a znalostí, tolik potřebných pro práci v amatérském divadle, kde bych se nesetkal včas s životní šancí, kterou mi poskytlo Libochovické divadelní léto.

Bohužel, společenské propletence na přelomu šedesátých a sedmdesátých let zvrátily i moje zájmy a možné perspektivy v ochotnickém hnutí... LDL nadále existovalo bez mé účasti... Stal jsem se divákem stojícím opodál...

Vždy jsem však libochovickým ochotníkům fandil... A jejich „divadelnímu létu“ přeji další a další úspěšné ročníky.

Na závěr snad ještě poznámku (či prosbu?!): Ať se, proboha, Libochovické divadelní léto nespustí a nezačne koketovat s duchem nestoudnosti a vulgaritou doby!- Z nadějných vizí o postmodernosti umění se totiž vyloupily hlavně zlo, špína a kal závislostí na těch nejstupidnějších projevech pudů. A to ne zrovna eticky a esteticky patřících do hodnotových orientací „Krásna“ a „Dobra“ ...

Ty nejhodnotnější tradice LDL si takový „sešup“ do náruče „neetičnosti“ a „neestetičnosti“ ale vůbec nezaslouží...

Hrát pro dobrého diváka je blaho a rozkoš. Ale získat špatného je čest a sláva.

Jiří Voskovec

Hra Jak se státi dobrým chovatelem svému slonovi měla premiéru v roce 2004.

Marie Veřtatová:

Jak jsem toužila hrát v „Lucerně“

Byla jsem tenkrát mladá, bláznivá, celkem pohledná holka. Toužebně jsem si přála hrát divadlo. Chodila jsme téměř na každou zkoušku divadelního souboru „Scéna“.

Jednou se proslechlo, že režisér, pan Miller, bude nacvičovat „Lucernu“. Doufala jsem, že by si mě mohl vybrat na roli Haničky. On však měl svůj stále stejný „ansámbel“ a ten obsazoval do všech her. Já byla pro něj „vzduch“. Bylo mi to líto a zdálo se mi, že některé herečky se do role svým věkem nehodily, ale nedalo se nic dělat. Až jednou si mě všiml režisér, pan Pelikán, (ředitel sklárny) a dal mi takovou menší roličku, já se prosadila a pak jsem byla obsazována velmi často. Mými režiséry byli: jmenovaný pan Pelikán, Lotar Sedlák, František Brabec a Jirka Urban.

Vzpomínám si, jak mi dal režisér Jirka Urban roli v operetě „Svatba v Malinovce“. Ta pro mě nedopadla dobře, protože jsem musela zpívat. Ještě dneska, když si na tu hru vzpomenu, třese se mi žaludek. Tentokrát to byl „debakl“ a já si už na jevišti nezaspívala, ale divadlo jsem hrála dál. I tam se mi přihodily různé nepříjemnosti. Například v „Lakomci“, kterého režíroval Lotar Sedlák, to také nedopadlo podle mých představ. Roli jsem zvládla celkem úspěšně, ale tentokrát „zabodoval“ pan Bříza, který nás líčil a dělal účesy. Napasoval mi tak příšernou paruku, že jsem měla pocit, že mam hlavu obalenou „pucvolí“.

Lotar tentokrát pozval pětičlennou porotu, která se skládala z jedné profesorky pražské DAMU a čtyř herců z divadla v Mostě. Když jsme tak seděli po přestavení, na hodnocení s porotou, tak se paní profesorka zeptala: „Pane režisére, proč tady není představitelka Anděly, abych jí mohla pochválit?“ A když jsem vstala, abych se představila, tak paní profesorka vyděšeně vykřikla: „To jste vy?...Prosím vás, kdo vás tak zohavil a dal vám na hlavu tu příšernou paruku, když máte tak pěkné vlasy?“ Co jsem měla říct? Chudák pan

Bříza se rychle vzdálil, asi se šel někam do koutku tiše „kát“. A tak si v duchu probírám všechny ty hry, někdy i zaslzím, ale pak si říkám: „Mery nebreč, odvedla jsi za těch třicet dva let u „Scény“ kus práce a hlavně sis zachovala vzpomínky pro stáří a těmi krásnými vzpomínkami se můžeš kochat, když nemůžeš spát“.

Tenkrát jsem byla mladá, plná nadšení. Ochotnické divadlo mě drželo nad vodou, když jsem měla nějaké „trable“ a těch bylo po celý život spíš víc, než míň. Mezi divadelní partou jsem byla šťastná. Poznala jsem krásné a moudré lidi, se kterými bych se nikde jinde nesetkala, nebýt ochotnického divadla a nebýt Lotara Sedláka, Františka Brabce, Jirky Urbana a pana Pelikána. Ti mě postavili na prkna libochovického divadla, která sice neznamenalala svět, ale pro mě to bylo splnění mých dívčích tužeb a přání.

Jaroslava Stará:

Potlesk pro Lojdu

Vloňském roce uplynulo sto let od narození libochovické rodačky a především členky ochotnického divadelního souboru „Scéna Libochovice“ paní Aloisie Slavatové.

Nechci uvádět statistiku her, ve kterých hrála, a byla jich pěkná řada, ale zavzpomínat na milou a příjemnou ženu, oddanou manželku, milující matku a babičku, kulturní pracovníci našeho města a především na člověka se zapáleným srdcem pro divadlo.

Své role hrála vždy s plným nasazením, neuvěřitelně, pravdivě a dávala do nich to nejlepší co v ní bylo.

Ráda vzpomínám na její titulní roli ve hře „Dům doni Bernardy“, ve které byla výborná. Měla jsem tu čest hrát s ní a pozorovat jak pracuje.

Po zkouškách, které vedl velice odborně režisér Lotar Sedlák, jsme (samé ženy), chvíli poseděly, poklábosily a my mladší jsme moc rády poslouchaly, když Lojda vyprávěla. Byly to veselé i smutné příběhy z její bohaté ochotnické činnosti. Partačka byla výborná, nikdy, i když byla dost starší, nezkazila žádnou legraci. Měla v sobě hodně energie, mladé srdce, a v tom srdci lásku k lidem, i když to v osobním životě vždy neměla

jednoduché. Velice ji zasáhla tragedie jejího syna Františka, který byl v mládí postřelen a dlouho se potácel mezi životem a smrtí.

Vše dobře dopadlo a Lojda pokračovala ve své osvětové činnosti, a to nejen jako ochotnice, ale také jako cvičitelka místního „Sokola“. Byla mojí cvičitelkou a já vzpomínám, jak jsme ji jako „puberťačky“ pořádně zlobily.

Pak jsem odešla z Libochovic „do světa“, a s paní Slavatovou jsem se setkala až v době, kdy jsem přivedla svoji dceru do tanečních.

V té době byla členkou „Sboru pro občanské záležitosti“ při MěNV a tyto taneční hodiny organizovala. Mohu říci, že celá její organizace byla na úrovni.

O jejím odchodu jsem se, bohužel dozvěděla s notným zpožděním, a proto bych ji chtěla za její obětavou práci v tomto článku poděkovat.

Dodnes slyším její závěrečná slova, v již vzpomínané hře „Dům doni Bernardy“: „Pamatuje si, dcera Bernardy Alby zemřela jako panna! Slyšeli jste? Jako panna!“

Když skončila, zůstalo v sále hrobové ticho, které následoval bouřlivý potlesk.

Snímek z představení Dům doni Bernardy, kde hlavní roli ztvárnila Aloisie Slavatová.

Eva Weisová:

Václav

Zimmermann

Jeho umělecké jméno bylo Váša Cimerman. Narodil se na konci 19. století a zemřel záhy po válce v únoru roku 1946. Téměř celý život žil v Libochovicích. Protože byl svobodný a žil u své sestry Marie Šebkové, mohl se ve svém volném čase věnovat práci v různých společenských organizacích. Byl členem, a velice aktivním, v turistickém klubu, vedl vlastivědné muzeum ve městě a nejvíce volného času věnoval divadelnímu spolku „Scéna“. Hrál v mnoha divadelních představeních, kde vytvořil různé historické postavy. Později již stál v čele tohoto spolku a ve výboru se stal jednatelem.

Spolupracoval s různými místními občany na příklad. s panem Rulfem, řídícím Vyskočilem, Pilařem, pí. Slavatovou, Gruntovou a dalšími. Zapojil se i do režie a ve válce i do dětských přestavení. Uskutečnil s dětmi mimo jiné. hry „Sněhurka a sedm trpaslíků“, „Broučci“. Uměl dobře jednat jak s dospělými, tak dobře vycházel i s dětmi. Do Libochovic zval mnoho umělců té doby např. E. Kohouta, M. Valentovou, Z. Kabátovou i S. Beneše. Jeho život překazila až zákeřná choroba a nemohl si ani užít nové svobody.

Antonín Dlouhý:

Vzpomínka na Karla Vyskočila

Při oslavách osmdesátiletého výročí „Scény“ nelze nevzpomenout na pana řídícího obecné školy v Libochovicích Karla Vyskočila. Byl to dramaturg, herec i režisér našeho ochotnického spolku.

Jeho snem bylo zorganizovat v Libochovicích každým rokem v létě ochotnický divadelní festival.

Pan řídící byl i velmi dobrým hercem. Ti dříve narození jistě pamatují na jeho dr. Galena z Čapkovy „Bílé nemoci“, kterého zahrál velmi bravurně. Celá tato inscenace byla přihlášena do soutěže, kde se rozhodovalo o zařazení mezi vyspělé divadelní soubory. V porotě tehdy působil známý herec mosteckého „Divadla pracujících“ Zdeněk Buchvaldek. Pochválil inscenaci a mimo jiné řekl, že si postavu dr. Galena, jak ji zahrál pan Vyskočil, přesně tak představuje.

Tohle vyjádření do dneška považuji za velkou poctu pro přítele Vyskočila a také pro celý soubor „Scény“.

Bohužel se sen Karla Vyskočila o divadelním festivalu uskutečnil až rok po jeho smrti v roce 1958 a dostal název „Libochovické divadelní léto“. Čest jeho památce!

Divadlo spojuje všechna umění - a my, herci, jsme misionáři.

Anton Pavlovič Čechov

V dalších rozhovorech vzpomínají jednotliví členové na to, kdy začínali s divadlem, kdo je přivedl do „Scény“, zamýšlejí se nad tím, co jim přináší práce v amatérském divadle a svěrují se, zda mají pro svého koníčka pochopení ve své rodině.

Věra Neudertová

Můj zájem o veřejné vystupování se projevoval už na obecné škole. Byla jsem „režisérkou“ party spolužaček a na dvoře jsme hrály pohádky pod patronací dědečka Aloise Brejníka (člen DS „Scéna“ a autor několika básnických sbírek pozn. ed.). Oblékly jsme se do kombiné a hrály lesní žínky. Sestra doma z okna pouštěla hudební doprovod, např. Hoj Mařenko do hájíčka.

Vystoupení mělo ohromný úspěch a výtěžek 150,- Kč jsme věnovaly na obranu státu. Psal se totiž rok 1938.

Celý život jsem inklinovala k výtvarné činnosti a tak i jako členka DS Scéna jsem se věnovala převážně výrobě a malování kulis. Vytvořila jsem scénu k mnoha pohádkám, vzpomínám si třeba na zdařilé výtvarné ztvárnění pohádky „Čarodějny bál“, kde si jednotlivé scény vytvářely samy děti představováním velkých papírových pomalovaných krabic.

Několikrát jsem si zkusila i sama zahrát, třeba v režii Františka Brabce, vzpomínám si třeba na hru „Sonatina pro páva“.

V poslední době už mi zdraví moc neslouží, ale divadlo mě stále baví a ráda se divadelního dění zúčastňuji.

Blanka Týřová

Jako dítě jsem si zahrála ve škole v pohádce, později jsem hrála divadlo ve Slatině, kde jsme bydleli a kde tehdy také existoval divadelní spolek. Když jsme se přestěhovali v roce 1965 do Libochovic, stala jsem se pravidelnou návštěvnicí divadelních představení. Hrát jsem nemohla, starala jsem se o nemohoucí maminku a o velkou rodinu. Vždycky mě ale tato činnost zajímala a obdivuji všechny, kteří se jí ve

svém volném čase věnují. Je to velmi náročná práce a není moc těch, kteří ji dokáží ocenit. Vážím si toho, že jsme si v našem městě dokázali udržet tak dlouhou dobu (už 49 let) přehlídku Libochovické divadelní léto, která by mohla být příkladem pro jiná větší města.

Pokud mi zdraví dovolí, ráda se zúčastním všech akcí divadelního spolku a zůstanu věrnou divačkou.

Miloslav Hrzán

Můj zájem o divadlo se projevoval už v obecné škole, kde jsem účinkoval v pohádkách. Asi to komediantství mám v genech, vždyť jsem synovcem paní Márinky! (Marie Gruntová, výborná herečka, která získala mnoho ocenění za herecké výkony pozn. red.).

Poprvé jsem si zahrál ve hře „Předtucha“ v režii F. Brabce a pak jsem hrál v celé řadě velkých představení, i když většinou menší role např. „Fyzikové“, „Příliš štědrý večer“, „Stará dobrá kapela“, „Výtečníci“, „Víkend uprostřed týdne“, „Lucerna“. Hezkou roli jsem si zahrál také v „Tanečních hodinách“ pro pokročilé šéfa drogerie, pod režijním vedením Ládi Valeše a jsem šťastný, že jsem si mohl zahrát i v dnes už slavné hře „Naši furianti“ s režisérem Jardou Kodešem. Bavilo mě prožívat osudy různých postav a bavit lidi.

Protože mám blízko i k manuální práci, jsem už mnoho let členem TECHODU (technický odbor „Scény“ pozn. red.), vyrábím kulisy, sháním rekvizity, prostě se snažím zajišťovat technické zázemí spolku. Protože dnes už jsem v důchodu, stala se tato práce mým koníčkem a trávím touto činností spoustu volného času. Jestli to moje manželka snáší? Samozřejmě, musí!

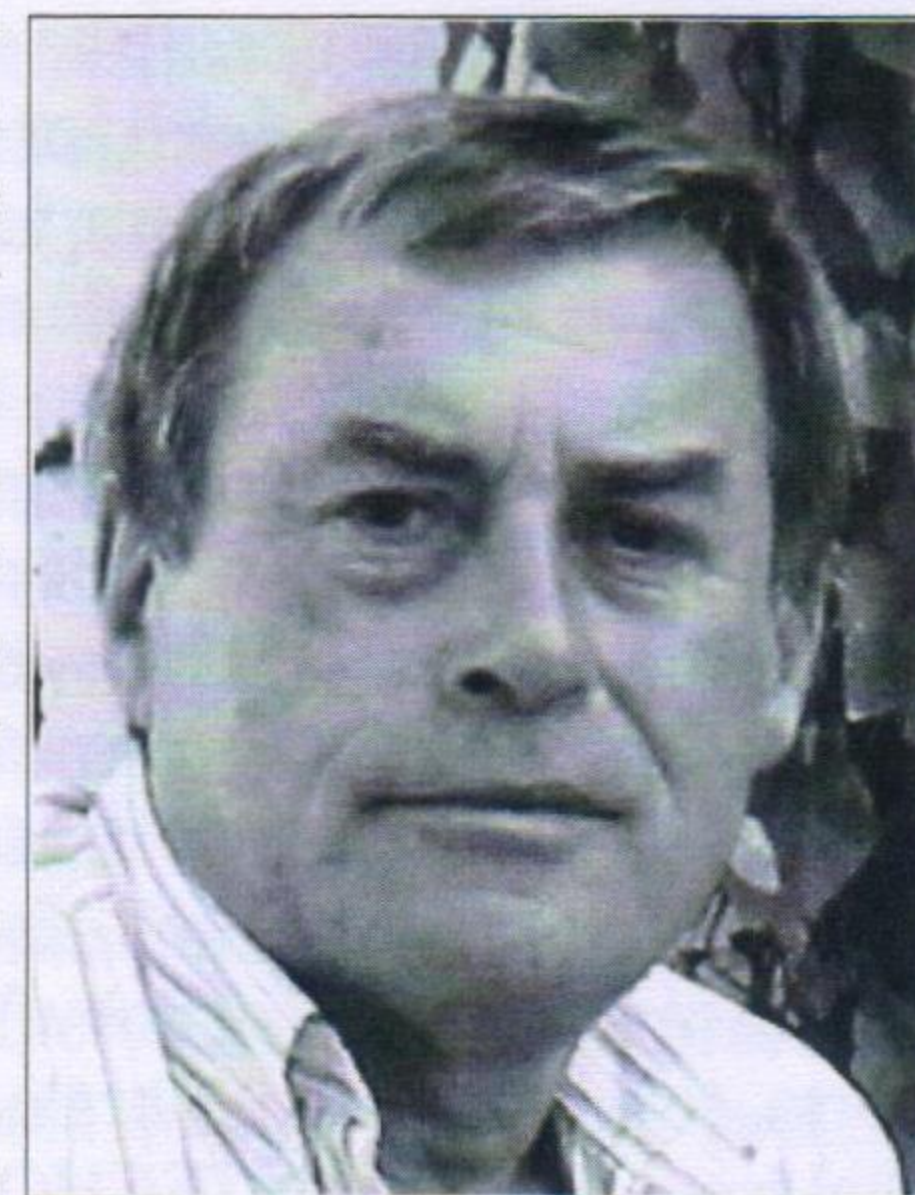
Václav Frk

Začínal jsem s uměleckou činností po návratu z vojny. S kamarády V. Proškem, J. Němcem a Růžičkou jsme v roce 1962 založili „Divadlo

malých forem“. Začali jsme pásmem z veršů francouzského básníka Fracoise Villona, které jsme doprovázeli moderním jazzem či písničkami Jaroslava Ježka. Vše se odehrávalo na malém sále a působivou atmosféru dotvářely svíčky na stolech. Zájem o tento typ pořadů byl veliký, ovšem poplatníkům tehdejší doby se propagace „nemravného básníka“ nelíbila a brzy byly tyto akce znemožněny. Do spolupráce s divadelním souborem jsem se pustil až na pozvání režiséra Lotara Sedláka, který mi nabídl roli ve hře „Študáci a kantoři“. Následovaly další inscenace, třeba „Josefina“ v režii F. Brabce. Největší ohlas měla hra M. Bajdžijeva „Duel“, se kterou jsme obsadili 2. místo na LDL a úspěšně jsme se zúčastnili velké přehlídky ochotnických souborů v Úpici.

Vzhledem k tomu, že jsem dojížděl do zaměstnání a pracoval na směny, nemohl jsem hrát v každé inscenaci. Teprve v posledních 15 letech jsem se tomuto koníčku začal věnovat důkladněji. Zažil jsem období, kdy se muselo hrát i zkoušet v Domově důchodců. Byly to těžké podmínky, ale bavilo nás to a prožili jsme tam mnoho hezkých chvil. Vznikla tam pěkná představení, jako byl „Medvěd“, „Taneční hodiny pro pokročilé“, „Malované milování“, „Manžel na inzerát“. Velký dík patří vedení domova, že nám umožnilo dělat divadlo i v době, kdy kulturní středisko bylo mimo provoz.

Zažil jsem několik režisérů a poznal různé druhy režisérské práce. Jsem rád, že jsem mohl být při tom, když ve spolupráci s profesionálním režisérem Jardou Kodešem vznikali „Naši furianti“. To byla výborná škola a nádherná práce. Když se takhle povede představení a diváci to patřičně ocení, je to hřejivý pocit. Proto mám divadlo rád.

Antonín Dlouhý

Pocházím z Chotěšova a do Libochovic jsme se přistěhovali v roce 1947. K divadlu mě přivedl herec a příznivec divadla p. Zezulka. Poznal jsem všechny významné osobnosti tehdejšího souboru, např. vynikajícího herce, propagátora a „toužitele po divadelní přehlídce“ K. Vyskočila. Obdivoval jsem jeho bravurní výkon např. v Čapkově „Bílé nemoci“, kde vytvořil nezapomenutelnou roli doktora Galena. Tehdejší předseda poroty Zdeněk Buchvaldek (v té době člen mosteckého divadla) v hodnocení uvedl, že ztvárnění této postavy K. Vyskočilem je přesně takové, jaké si ho představuje.

Sám jsem se zapojil brzy do práce v souboru. V roce 1951 jsem si zahrál v „Noci na Karlštejně“ dokonce po boku Otamara Korbeláře, který zde účinkoval jako host v roli Karla IV. Hrál jsem v mnoha inscenacích a hraji rád až do dnešní doby. Vždycky se mi ta práce líbila, byla dobrá parta, se kterou se nejen hrálo, ale zažívalo i soustu veselých historek. Stal jsem se i členem TECHODU a když je potřeba, pomohu i dnes. Vždyť mladých není nikdy dost a nás staré už nikdo nepředělá!

Jsem rád, že i moje paní je naladěna na stejnou strunu. Dokonce byla v počátcích LDL členkou poroty. Do dnešních dnů je zapálenou divačkou a v mé práci mě podporuje.

Hana Zůnová

Mám divadlo hrozně ráda, baví mě nejen hrát, Ale i sledovat jiná představení. Hrála jsem už ve škole s panem učitelem Studničkou. Ve svých patnácti letech jsem si zahrála babičku! Do Scény mě přivedl F. Brabec, se kterým jsem hrála třeba v „Červených papučích“, „Výtečnicích“, v „Maryše“, hrála jsem i s L.

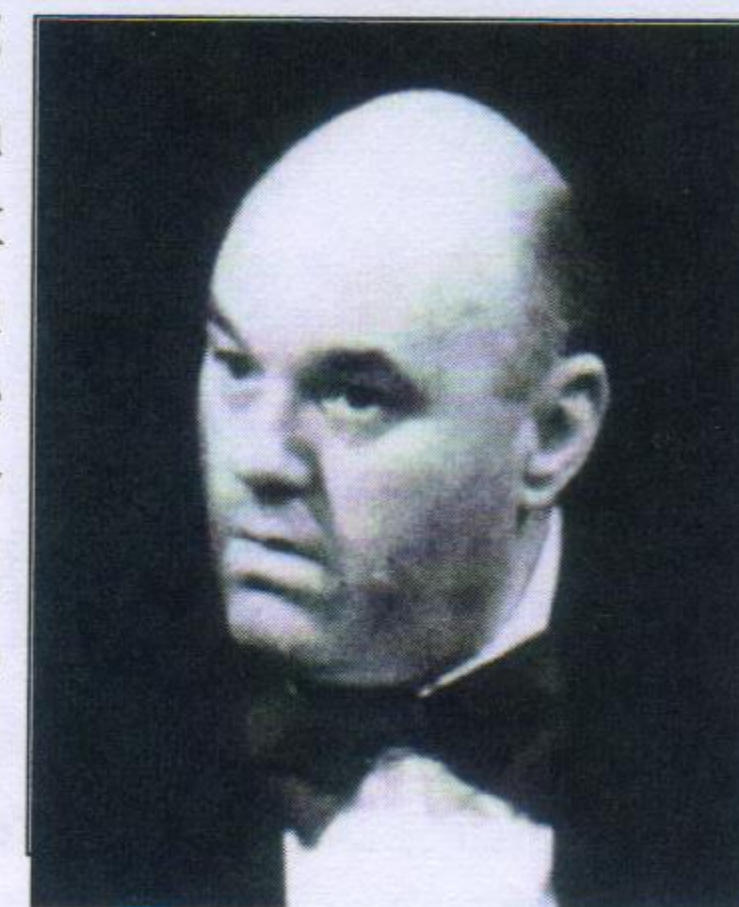

Sedlákem nebo s J. Urbanem („Svatba v Malinovce“ nebo „Teče voda, teče“). Baví mě i veškerá práce okolo divadla, vybírám vstupné, chodím do šatny, pomáhám s organizací LDL.

Jsem ráda, že jsem se mohla spolupodílet, i když jen malou roličkou, na představení „Naši furianti“ s Jaroslavem Kodešem. Všechna představení této hry byla pro mne nezapomenutelnými zážitky. Divadlo se mi moc líbí, je to můj život. Manžel dobře ví o mojí zálibě a všemožně mě podporuje.

Josef Tuček

Divadlu v Libochovicích se věnuji už asi 25 let. Hrál jsem v hrách klasických, ty jsem měl vždycky moc rád, ať to byl Klásek v „Lucerně“, Kalafuna ve „Strakonickém dudákovi“, pan přednosta v „Ostře sledovaných vlacích“, sluha Luka v „Medvědovi“, nebo třeba radní Šumbal v „Našich furiantech“. Rád jsem měl i hry ze současnosti například „Daň zranění“, kde jsem hrál krásného mladíka v úžasné paruce, „Stará dobrá kapela“, „Generální zázrak“ a samozřejmě velmi úspěšný „Dům na nebesích“, kde jsem si zahrál krásnou roli Karla.

Psal se rok 1993 a s Mirkem Holfeuerem jsme uváděli „Zelňačku“. Bylo to poslední představení před uzavřením starého závodního klubu. Byl podzim, topení už bylo rozbité, diváci seděli v kabátech. Byla děkovačka, diváci tleskali, vstávali, bylo to krásné, ale zároveň smutné. Říkal jsem si, že to bude asi trvat hodně dlouho, než se tady zase bude hrát. Potom jsem se dovnitř dostal asi po roce a byl to šok: parkety vytrhané, omítka opadaná, šály roztrhané, z malované opony vyříznutý Hazmburk, všude nepředstavitelný nepořádek. Říkal jsem si, že nikomu nepřeju štěstí, kdo to tady takhle zničil...

Uběhlo dlouhých 10 let a psal se rok 2003. Zase jsem stál na jevišti, hráli se „Naši furianti“, byla děkovačka, diváci zase vstávali a bylo to zase

nádherné... A tak bych chtěl všem těm, kteří to tady dali do pořádku, moc poděkovat a popřát jim hodně štěstí! Jsem moc rád, že se divadlo vrátilo tam, kam patří, na krásně vybavené jeviště, do nových šaten a do moderního sálu. Můžu zase pokračovat v krásné práci se starými kolegy i s novými, mladými lidmi, kteří mají zájem dělat divadlo v tom příjemném prostředí. Tak mám trochu strach, aby mi ti mladí nebrali role, abych nemusel hrát už jen staré dědky!

A proč mám divadlo rád? Zpočátku jsem trénoval žáky ve fotbale. Taková činnost je ale věkově dost omezená. Kamarád Mirek Holfeuer mě přitáhl k divadlu a to mě začalo bavit čím dál víc. Poznával jsem nové lidi, seznamoval jsem se s různými autory, začal jsem hodně číst. A mezi tou partou stejně potrefených lidiček je mi moc dobře.

Jaroslava Stará

Především si myslím, že dělat amatérské divadlo je činnost velice záslužná. Fandím všem, kteří se jí ve svém volném čase věnují. Mě samotnou mrzí, že mi můj zdravotní stav nedovoluje, zúčastňovat se všech akcí. Ale moc ráda pomohu tam, kde budu moci.

Divadelní „nátisk“ mám už z dětství. Soustavně jsem se vnucovala celé své rodině, zpívala, recitovala, tančila a dožadovala se projevů uznání. Ve škole s námi manželé

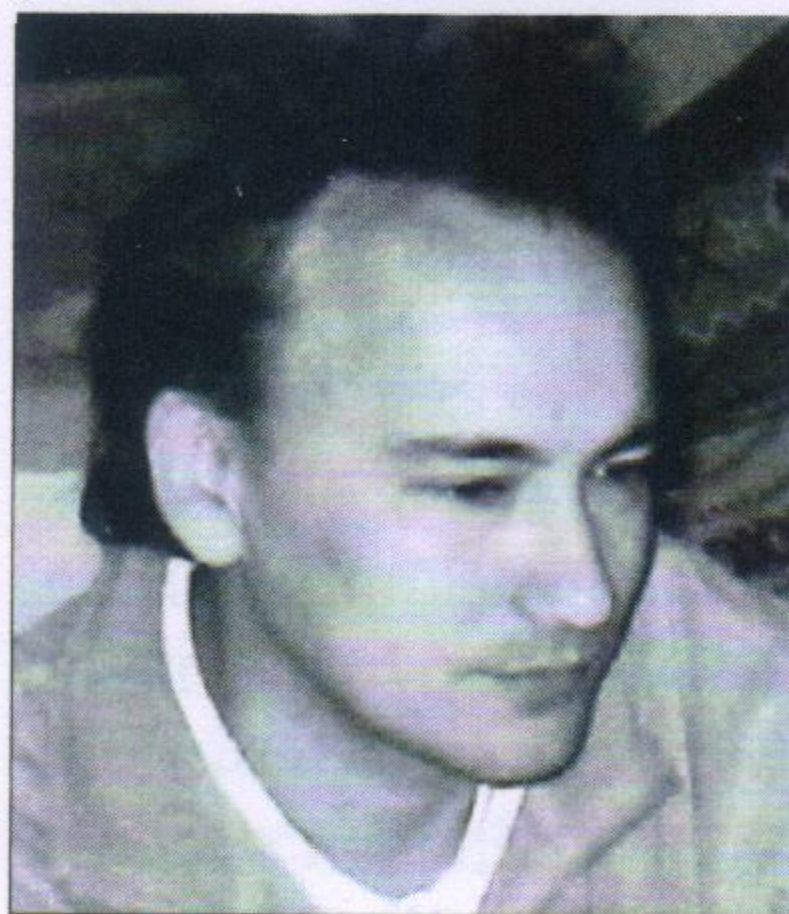
Studničkovi nacvičili hru „O matce Vlasti“. Hrála jsem tam důležitou roli Petrklíč! Hrála skoro celá škola a bylo to moc hezké. Když jsem pak odešla studovat do Teplic na učitelský ústav, chytlo mě to znovu. Chodila jsem statovat k profesionálnímu divadlu, zase jsem tak tančila, zpívala, hrála a tím jsem si přivydělávala na studia. Bylo nás tam, studentů, několik, ujal se nás tam jeden režisér a připravoval s námi různé scénky. Hrál s námi tehdy dokonce Pavel Landovský, který tam studoval průmyslovou školu.

Po návratu do Libochovic mě angažoval L. Sedlák do hry „Dům doni Bernardy“. Zahrála jsem si třeba Kordulu ve „Strakonickém

dudákovi“, nebo pěknou roli Šedesátileté v Hrabalových „Tanečních hodinách pro pokročilé“. Musím se pochlubit, že za tuto roli jsem dostala ocenění za nejlepší ženský herecký výkon na regionální přehlídce v Josefově Dole. A to mi bylo už přes 60 let!

Mám prostě divadlo ráda od dětství. Tenkrát to bylo nutkání předvádět se. To má asi každý herec. Je hezké bavit lidi, převtělovat se do různých postav a charakterů, předávat někomu poznatky, zkušenosti. Moje generace měla navíc ještě dosti vyvinuté vlastenecké cítění. Proto se snažím prosazovat autory našeho kraje, ať je to Jaroslav Křenek, jehož pohádku „Hazmburská saň“ jsem zdramatizovala a spolu s A. Burdovou jsme ji nastudovaly s mladými členy. Nebo libochovický rodák, čsl. legionář, spisovatel a dramatik, Josef Kopta, na jehož počest jsme připravili pásmo vzpomínek a ukázek z jeho tvorby. Jsem ráda, že v letošním roce 80. výročí založení „Scény“ budeme moci odhalit pamětní desku tomuto duchovnímu otci našeho spolku, který vznikl právě po nastudování Koptovy hry „Revoluce“.

Někdy mě trochu mrzí, že jsem tak trochu odříznutá od všeho dění v Libochovicích, protože bydlím v Klapém. Jsem však připravená pomáhat, kam až sahají mé schopnosti, pokud mě bude spolek potřebovat.

Jaromír Tlustý

Nejsem moc dlouho členem divadelního spolku, i když mě vždycky lákalo pokračovat ve šlépějích mého dědečka, který hrál ochotnické divadlo v obci Pátek, odkud pocházím. Když jsem se přiznal do Chotěšova, rád jsem přijal nabídku zahrát si zbrojnoše v „Hazmburské sani“. Vím, že nejsem zatím moc dobrý herec, ale strašně mě ta práce baví. Dostal jsem také roli učitele Kudrličky v „Našich

furiantech“, což byla krásná, i když velmi náročná práce. Pozorně jsem sledoval a obdivoval režijní vedení Jaroslava Kodeše.

Asi byla ode mne strašná drzost a šílenost, že jsem se dokonce pustil do psaní divadelní hry nazvané „Jak se státi dobrým chovatelem svému slonovi“. Dokonce jsem ji v roce 2004 sám režíroval a hrál menší roli. Naštěstí se hra aspoň trochu povedla a divákům se líbila, i když premiéra byla zároveň derniérou. Věřím však, že se to ještě někdy podaří zopakovat.

Snažím se pomáhat i při jiných akcích. Připravil jsem scénář a také spolukonferoval závěrečná vyhodnocení LDL a mimo to píši články o akcích Scény. Věřím, že i do budoucna budu moci spolupracovat a moc se na to těším.

Olga Psotová

Se spolkem jsem začala spolupracovat v roce 2000, kdy se připravovala pohádka „Hazmburská saň“. Jsem kadeřnice a navíc mě baví šití a ruční práce. Proto jsem ráda slíbila pomoc při výrobě kostýmů a účesů, samozřejmě i při líčení. Do této pohádky jsem ušila celkem asi čtrnáct kostýmů, to proto že některé role byly alternovány.

Od té doby jsem také členkou Scény, spolupodílím se na scénografii, ale především vytvářím kostýmy nejen pro hry pro dospělé, ale také pro dětský spolek „Malis“, nebo pro jiné příležitosti, např. scénky na divadelní ples. Tuto práci dělám moc ráda, baví mě a ráda navštěvuji všechny akce spolku. Mám šikovnou vnučku Karolínku, která už se také zapojila do divadla (hraje jedno z dětí krejčího Fialy v „Našich furiantech“ a pracuje i v dětském spolku). Ráda se zúčastňuji také všech zájezdů a přehlídek, kde sleduji jiné soubory a hledám inspiraci.

Jsem ráda, že mohu aspoň touto formou pomáhat při přípravě

divadelních představení, protože herecké ambice jsem nikdy neměla. Moc mě ale divadlo baví a v této práci se seberealizuji.

Jaroslav Kotě

Jsem jedním z nejmladších členů „Scény“, nikoli věkem, ale dobou působení. Za necelé dva roky jsem si však zahrál už tři role, jedna z nich to bylo moje první působení a také zatím nejtěžší - byla ve scéně na divadelní ples.

V „Našich furiantech“ jsem začal alternovat dědečka

Dubského a v současné době hraji zahradníka ve hře „Budiž světlo“. Vrátil jsem se na prkna, která znamenají svět, po třiceti letech. Tenkrát jsem hrál i zpíval v operetě ve své rodné obci Nové Kopisty. Jezdím do Libochovic z Keblic, kde nyní žiji a jezdím sem opravdu rád. Práce v amatérském divadle mi přináší uspokojení, odreagování od každodenní práce. Přišel jsem mezi úplně nové lidi a našel jsem mezi nimi své dobré přátele. Jsem mezi nimi rád a přestože dojíždím, stojí to za to.

Doma mám pro tohoto svého koníčka plné pochopení. Manželka mi fandí a je velmi pilnou diváčkou, nechybí na žádném představení.

Věřím, že pokud mi zdraví dovolí, budu se moci ještě dlouho zúčastňovat této příjemné práce a doufám, že mě čeká ještě hodně rolí. Velice se na to těším!

Divadlo spojuje všechna umění - a my, herci, jsme misionáři.

Anton Pavlovič Čechov

INSCENACE „SCÉNY“ UVÁDĚNÉ V LETECH 1996 - 2006

B. Hrabal a V. Nývlt :

TANEČNÍ HODINY PRO POKROČILÉ

Premiéra v roce 1997

Režie: Ladislav Valeš

Scéna a kostýmy: kolektiv

Světla: Jan Šána

Osoby a obsazení: Mistr

Šestnáctiletá

Čtyřicetiletá

Šedesátiletá

Eman

Šéf

Josef Tuček

Eva Frková

Alena Burdová

Jaroslava Stará

Václav Frk

Milan Hrzán

Na LDL v roce 1997 obdržel Josef Tuček Cenu L. Sedláka.

V květnu roku 1998 účast na krajské přehlídce v Josefově Dole. Cenu za herecký výkon zde obdržela Jaroslava Stará.

Celkem odehráno pět repríz.

*Mistr
Josef Tuček
a v roli šéfa
Milan Hrzán.*

Hlavní role v Malovaném milování si zahráli David Vačilja a Eva Frková.

Claude Magniér: MALOVANÉ MILOVÁNÍ, aneb Věno slečny Laury

Premiéra v roce 1999

Režie: Alena Burdová

Scéna: Josef Tuček, Milan Hrzán, Petr Vyšata

Hudební spolupráce: Pavel Hurych

Výtvarná spolupráce: Věra Neudertová

Technická spolupráce: Jan Šána, Roman Fišer

Osoby a obsazení: Marie

Blaise d' Ambriex

Genevieve

Carlier

Eva Frková

David Vačilja

Michaela Líbalová

Václav Frk

Carlierová
Laura
Pepita
Ariana

Liběna Štěpánová
Zuzana Krausová
Lucie Bauerová
Dana Cendrová

Na LDL v roce 1999 obdržela Zuzana Krausová Cenu Jana Holfeuera za mladý talentovaný výkon a inscenace Cenu diváka.

Na Krajské přehlídce v Josefově Dole v roce 2000 byly oceněny ženské herecké výkony Evy Frkové, Lucie Bauerové a Liběny Štěpánové. Reprizováno celkem osmkrát.

*V roli Carliera
Václav Frk
a jeho
Partnerkou je
Pepita
Lucie Bauerová*

*Eva Andělová, Lukáš
Burda, Antonín
Dlouhý a Eva Frková*

Aldo Nicolaj: MOTÝL, MOTÝL...

Premiéra v roce 2001

Režie: Alena Burdová

Odborná. spolupráce: Jarmila Černíková Drobná

Scéna: Eva Frková, Milan Hrzán, Antonín Dlouhý

Výtvarná spolupráce: Věra Neudertová

Technická spolupráce: Jan Šána

Osoby a obsazení: Edda

Focca

Elio

Otec

Eva Andělová

Eva Frková

Lukáš Burda

Antonín Dlouhý

Na LDL v roce 2001 obdržela Eva Andělová Cenu za nejlepší ženský herecký výkon, Lukáš Burda Cenu Jana Holfeuera za mladý talentovaný výkon, inscenace byla oceněna Cenou diváka.

Na Krajské přehlídce v Josefově Dole v roce 2001 obdrželi ceny za

herecké výkony: Eva Andělová, Eva Frková a Lukáš Burda. Inscenace byla vyhodnocena jako nejlepší a poprvé v historii „Scény“ byla nominována k účasti na Národní přehlídce Krakonošův divadelní podzim 2001 ve Vysokém nad Jizerou. Reprizováno celkem devětkrát.

Eva Andělová získala Cenu za nejlepší herecký výkon a Lukáš Burda Cenu Jana Holfeuera.

Jaroslav Křenek a Jaroslava Stará: HAZMBURSKÁ SAŇ

Premiéra v roce 2002

Režie: Alena Burdová

Scéna: Jiřina Nýdrová, Jan Šána, M. Hrzán, A. Dlouhý, Petr Vyšata

Kostýmy a masky: Olga Psotová

Hudební a zvuková spolupráce: Jaroslava Stará, Jiří Dědourek

Choreografie dětských scén: Jaroslava Stará, Zuzana Krausová

Světla: Jan Šána

Text sleduje: Hana Zůnová

Osoby a obsazení:	Mikuláš z Hazmburka	A. Dlouhý / F. Slanička
	Lucie, jeho dcera	O. Baňková / Z. Havlovcová
	Katuška, komorná	B. Pokorná / E. Jelínková
	Janek, hradní zbrojnoš	D. Vačilja / J. Tlustý
	Věslav z Košťálova	J. Pokorný / O. Kareš
	Křišťan, hradní felčar	J. Tuček / M. Hrzán

Prokop, kastelán
Režisér
Děti z podhradí, mniši

M. Hrzán / J. Holub
J. Zentner / L. Burda

Uvedeno jako zahajovací představení LDL 2002 na zámeckém nádvoří. Vzhledem k náročné scéně reprizováno pouze čtyřikrát, z toho jednou přímo na hradě Hazmburku.

John Patrick, Eva Andělová: MANŽEL NA INZERÁT (Manžel pro Opalu)

Premiéra v roce 2002

Režie: Eva Andělová

Realizace scény: Milan Hrzán

Kostýmy a masky: Olga Psotová

Hudební spolupráce: Jiří Dědourek

Světla: Jan Šána

Osoby a obsazení:

Pavla Kronkieová
Růženka Montefalcová
Kapitán Mooney
Vilma Lemonová
Oťas Lemon

Eva Andělová
Dagmar Králová
Zdeněk Zvěřina
Alena Burdová
Václav Frk

Uvedeno na LDL 2002. Alena Burdová získala Cenu za nejlepší ženský herecký výkon, Milan Hrzán Cenu organizačního výboru LDL za scénu a inscenace si odnesla Cenu diváka.

Na Krajské přehlídce v Josefově Dole v roce 2003 získali ceny za herecké výkony: Eva Andělová, Dagmar Králová a Zdeněk Zvěřina a inscenace byla opět nominována k účasti na Národní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou v roce 2003, tím dosáhla „Scéna“ zatím největšího úspěchu, když i na této přehlídce zvítězila a odnesla si - poprvé v historii - nominaci na Jiráskův Hronov. Ocenění zde získali: Eva Andělová, Zdeněk Zvěřina a Dagmar Králová za

herecké výkony, Milan Hrzán za scénu a všichni dohromady cenu za nejlepší inscenaci.

V roce 2004 se Manžel na inzerát hrál dvakrát před vyprodaným hledištěm hronovského divadla a představení sklidilo nevídaný úspěch (závěrečný potlesk v stoje).

Představní bylo doposud hráno třicet devětkrát.

*Václav Frk v roli Oťase Lemony
a jeho manželka Vilma v podání
Aleny Burdové.*

Ladislav Stroupežnický: NAŠI FURIANTI

Premiéra v roce 2003

Režie:

Úprava:
Hudba:

Jaroslav Kodeš

Miroslav Macháček
Pavel Vondruška

Hudební spolupráce: Josef Vinš
Výtvarník scény: Vít Štěpán
Realizace scény: Jan Šána, Milan Hrzán,
Antonín Dlouhý, Petr Vyšata
Kostýmy: Olga Psotová
Světla: Jan Šána

Osoby a obsazení:

Filip Dubský, sedlák a starosta obce

Václav Frk

Marie Dubská, jeho žena

Alena Burdová

Václav, jejich syn

Jan Pokorný

Petr Dubský, Filipův otec

František Slanička

(Jaroslav Kotě)

Jakub Bušek, sedlák a první radní

Pavel Macák

Františka Bušková, jeho žena

Nada Hladíková

Verunka, jejich dcera

Eva Frková (Štěpánka Chadrabová)

Martin, jejich syn

Ladislav Štěpán (Vít Kotě)

Matěj Šumbal, sedlák a člen obecního výboru **Josef Tuček**

Marie Šumbalová, jeho žena **Sylvie Konšelová**

Pavel Kožený, sedlák a člen obecního výboru **Lukáš Burda**

Karel Šmejkal, sedlák a člen obecního výboru **Milan Hrzán**

Valentin Bláha, vysloužilý voják
Jiří Dědourek
 Josef Habršperk, švec
Zdeněk Zvěřina
 František Fiala, krejčí
David Vačilja (Ladislav Valeš)
 Tereza Fialová, jeho žena
Dana Cendrová
 Kristýna, jejich dcera
Barbora Pokorná (Veronika Týcová, Eva Kodešová ml.)
 Markýtko, obchodní cestující s nádobím
Liběna Štěpánová
 Karel Kudrlička, učitel
Jaromír Tlustý
 Marek Ehrmann, majitel hospody
Antonín Dlouhý
 Rozárka, jeho žena
Hana Zůnová
 Četník
Ondřej Kareš (Jan Hladík, Jaroslav Kodeš)
 Pomocník četníka
Marek Hladík
 Vojta, čeledín
Jan Hladík (Vít Kotě)
 První muzikant
Josef Vinš
 Vesnická chasa
Tereza Macáková, Štěpánka Chadrabová, Vít Kotě
 Fialovic děti
Š. a J. Chadrabovi, K. Zůnová, K. Baňková, N. Goldová, F.
Slanička, R. Štěpán, Z. Suchá, M. Suchý
 Muzikanti členové kapely Vinšovanka

Na snímku ze hry Naši furianti je zleva David Vačilja v roli Fialy se svou manželkou Danou Cendrovou, Valentin Bláha v podání Jiřího Dědourka a švec Josef Habršperk, kterého hraje Zdeněk Zvěřina.

Na LDL 2003 získala „Scéna“ po dlouhých 21 letech první cenu a putovní pohár za nejlepší inscenaci, dále Cenu diváka a ceny za herecké výkony si odnesli: Zdeněk Zvěřina a Jiří Dědourek, Cenu J. Holfeuera za mladý talentovaný výkon dostala Barbora Pokorná.

Na Krajské přehlídce v Salské inscenace zvítězila a byla nominována na Národní přehlídku do Vysokého nad Jizerou.

Ceny zde dostali: Dana Cendrová a Pavel Macák, oceněna byla také hudební složka a práce s dětmi.

Ve Vysokém nad Jizerou obdržela inscenace Zvláštní cenu za temperamentní představení.

Reprizováno doposud třicet pětkrát.

Šumbal v podání Josefa Tučka a jeho žena Šumbalka Sylvie Konšelová sklízeli potlesk na otevřené scéně. Výborně zahráli také David Vačiljá, coby Fiala a radní Šmejkal - Milan Hrzán.

Verunku Buškovou skvěle ztvárnila Eva Frková a jejího ženicha Václava Dubského Jan Pokorný.

Jiří Dědourek si nemohl vybrat tanečnici Liběnu Štěpánovou nebo Terezu Macákovou?

Smích vždy vyvolával výslech Habršperka (Zdeňka Zvěřiny) četníkem v podání Ondřeje Kareše.

Jaromír Tlustý:

JAK SE STÁTI DOBRÝM CHOVATELEM SVÉMU SLONOVÍ

Premiéra v roce 2004

Režie: Jaromír Tlustý

Kostýmy: Olga Psotová

Hudba: Jiří Dědourek

Technická spolupráce: Milan Hrzán

Světla: Jan Šána

Osoby a obsazení:

Hrabě	Václav Frk
Hraběnka	Liběna Štěpánová
Komorník	Jaromír Tlustý
Komorná	Zuzana Krausová
Architekt	Ondřej Kareš
Zahradník	Jan Pokorný
Komorous	Jiří Dědourek

Na LDL se představil mladý autor, dramatik, režisér i herec Jaromír Tlustý v jedné osobě. Nadějný počín byl odměněn Cenou Vladislava Kaspára za nejlepší mužský herecký výkon, kterou si odnesl Jiří Dědourek. Premiéra představení byla jeho derniérou.

Na snímku vpravo je ve vášnivém dialogu zahradník Jan Pokorný s Komorousem v podání Jiřího Dědourka.

Na horním snímku je zleva je v roli hraběte Václav Frk, komorník Jaromír Tlustý, architekt Ondřej Kareš, zahradník Jan Pokorný a komorná Zuzana Krausová.

John Patrick, Eva Andělová: **BUDIŽ SVĚTLO!**

Premiéra v roce 2005

Režie: Eva Andělová

Návrh scény: Eva Andělová

Realizace scény: Milan Hrzán, Jan Šána, Antonín Dlouhý

Kostýmy: Olga Psotová

Hudba a zvuky: Jiří Dědourek

Světla: Jan Šána

Osoby a obsazení:

Hosté sanatoria: Hynek
Viktor

Františka

Vilemína

Grandierovi: Kristýna

Olivie, dcera

Tomáš, syn

Zaměstnanci sanatoria: MUDr. Mráz Pavel Macák

Sestra Hedvika Naďa Hladíková

Libuše, uklízečka Hana Zůnová

Stanislav, zahradník Jaroslav Kotě

Miroslav Anděl

Jiří Dědourek

Alena Burdová

Dagmar Králová

Eva Andělová

Alžběta Česalová

Jan Hladík

Inscenace uvedena na LDL 2005, získala Cenu diváka. Cenu za nejlepší herecký výkon dostala Alena Burdová, čestná uznání za herecké výkony Jiří Dědourek a Miroslav Anděl. Milan Hrzán si odnesl Cenu Lotara Sedláka za scénu a Olga Psotová Cenu organizačního výboru za práci kostýmní výtvarnice.

Na Regionální přehlídce v Josefově Dole byly oceněny cenami herecké výkony Aleny Burdové a Miroslava Anděla.

Inscenace byla zatím reprizována sedmkrát.

Hosty sanatoria byli Jiří Dědourek, Alena Burdová, Miroslav Anděl, Dagmar Králová a paní Grandierovou ztvárnila Eva Andělová.

Starostlivou uklízečku Libuši předvedla Hana Zůnová a děti paní Grandierové Jan Hladík a Alžběta Česalová.

Veroniky Valíkové a Josefa Hejny: O PŘÁTELSTVÍ A KOUZELNÉM MEČI

Kostýmy: Olga Psotová

Zvuková spolupráce: Jiří Dědourek

Hudbu připravil: Milan Elman

Osoby a obsazení:

Princ Richard

Potulný zpěvák Jakub

Obr

Zelená paní

Princezna Kristýna

Víla Pomněnka

Víla Sněženka

Víla Fialka

Hlas Pána mlhy

Lukáš Pištěk

Jan Zábranský

Michal Kubík

Tereza Freiwaldová

Nikola Goldová

Karolína Baňková

Martina Šourová

Kateřina Fričová

Václav Frk

Pohádka byla úspěšně uvedena třikrát na LDL a jedenkrát v Domově důchodců v Libochovicích.

Komedie je prostě veselý způsob, jak být vážným.
Peter Ustinov

Na LDL 2006 „Scénu“ úspěšně zastoupil dětský divadelní spolek MALIS. Pod režijním vedením Zuzany Krausové pohádkou:

Jaroslava Stará

Životopis Josefa Kopty

Narodil se 16. června roku 1894 v rodině libochovického krejčího. Obecnou a měšťanskou školu vychodil ve svém rodišti.

V Praze absolvoval Československou obchodní akademii a v roce 1912 odmaturoval. Poté se stal úředníkem ve spořitelně v Libochovicích a později v České průmyslové bance v Praze.

Nadějnou úřednickou kariéru přerušilo vyhlášení 1.světové války. Mladý úředník v říjnu roku 1914 narukoval a již v květnu 1915 se dostal do zajetí na východní frontě, v Karpatech. Ze zajateckého tábora v Korotojaku vstoupil v roce 1916 do České družiny a pak do čs. Legií, kde dosáhl hodnosti kapitána. Při návratu čs. Legií přes Sibiř do přístavu Vladivostok podnikl na jaře roku 1920 studijní cestu do Japonska.

Po návratu do Prahy, v srpnu 1920, působil jako tajemník odboje, pak ale z armádního svazku vystoupil a pracoval jako redaktor časopisu Národního osvobození a Lidových novin, potom už jako spisovatel z povolání. Ženatý byl od roku 1922 s Jiřinou Šnajberkovou v Libochovic. Z manželství vzešli dva synové Petr, který se narodil v roce 1927 a Pavel rozený v roce 1930. Oba synové byli také literárně činní.

Po druhé světové válce se stal úředníkem ministerstva informací a přednostou kulturního odboru Kanceláře prezidenta republiky.

Po únorovém puči v roce 1948 byl z politických důvodů vyloučen ze Svazu čsl. Spisovatelů a ve svých 55 letech předčasně penzionován. Josef Kopta zemřel 3. dubna 1962 a je pohřben v rodinné hrobce v Libochovicích.

Dílo - Poezie: *Začal jako básník, ale jeho skladby byly nevýrazné.*

Cestou k osvobození – 1919

Nejvěrnější hlas

Romány:

Po těchto sbírkách začal psát romány, zde Kopta směřuje psychologii svých postav.

Byl úspěšnější v povídkách, nebo kratších románech:

Třetí rota – 1924 *na osudech jedné roty sleduje nejen osudy vojáků, ale i politickou situaci v Rusku po roce 1914.*

Třetí rota na magistrále – 1927, *líčí přechod přes Sibiř*

Jak vznikala Třetí rota – 1929

Třetí rota doma – 1934, *o osudech legionářů po návratu do vlasti o střetu jejich ideálů a skutečnosti.*

Hlídač č. 47 – 1926, *o osudu traťového hlídače, který dočasně ohluchne a po návratu sluchu předstírá hluchotu, přičemž se dozvídá co si o něm kdo myslí.*

Cesta do Moskvy – 1928

Legionářské povídky – 1. díl 1928, druhý 1936

Naše legie v Rusku – 1932

Modrá linie – 1935

Adolf čeká na smrt – 1933, *o soudech obyčejných lidí vyrůstajících i přes nepřízeň osudu k mravní velikosti.*

Dále napsal trilogii:

Jediné východisko – 1930, Červená hvězda – 1931, Chléb a vína – 1936, Modrý námořník, Marnotratná pouť – 1936, Věčný pramen – 1937, Zlatá sopka – 1937, Hodiny a sen – 1941

Tvorba po druhé světové válce:

Blázen Kabrnos – 1945

Láska v pěti podobách – 1946

Česká kniha a my – 1947

Kratochvilné děje z naší vlasti: Kraje české – 1952

Jedináček Damian – 1957

Kolibří povídky – 1963

Trochu mimo jeho tvorbu stojí jediná komedie, kterou napsal:

Nejkrásnější boty na světě

Pro děti:

Antonín a kouzelník

Chytrý Honza z Čech – 1957

Vysoké nad Jizerou 2004

Členové Divadelního spolku Scéna Libochovice

1. Andělová Drahomíra, Revoluční 706, Libochovice
2. Burda Lukáš, Chelčického 592, Libochovice
3. Burdová Alena, Chelčického 592, Libochovice
4. Česalová Alžběta, Komenského 412, Libochovice
5. Černá Anna, Domov důchodců, Libochovice
6. Černá Štefanie, Turinského 80, Libochovice
7. Dědourek Jiří, Poděbradova 652, Libochovice
8. Dlouhý Antonín, Revoluční 707, Libochovice
9. Frk Václav, Poplze 132, Libochovice
10. Frková Eva st., Poplze 132, Libochovice
11. Frková Eva ml., Poplze 132, Libochovice
12. Eštok Ladislav, Vrchlického 705, Libochovice
13. Gruntová Marie, Raisova 1921/3, Litoměřice
14. Hladík Jan, Revoluční 816, Libochovice
15. Hladík Marek, Revoluční 816, Libochovice
16. Hladíková Nad'a, Revoluční 816, Libochovice
17. Holfeuer Jaromír, Dvoulletky 780, Libochovice
18. Holfeuerová Anna, Dvoulletky 780, Libochovice
19. Hrzán Miloslav, Revoluční 791, Libochovice
20. Chadrabová Štěpánka, KS U Tří lip, Libochovice
21. Kašková Petra, Dvoulletky 780, Libochovice
22. Kareš Ondřej, Klapý 83
23. Konšelová Sylvie, Žižkova ul., Libochovice
24. Kotě Jaroslav, Keblice 124, Lovosice
25. Krausová Jitka, V chaloupkách 59, Žabovřesky
26. Krausová Zuzana, V chaloupkách 59, Žabovřesky
27. Krob Josef, Hunova 387, Libochovice
28. Neudertová Věra, Žižkova ul., Libochovice
29. Pokorná Barbora, Karlovo nám., Roudnice n. L.
30. Pokorný Jan, Karlovo nám., Roudnice n.L.
31. Psotová Olga, Poplze 128, Libochovice
32. Soukup Rostislav, Chotěšov, Lovosice
33. Stará Jaroslava, Klapý 84
34. Stejskal Vladimír, Tyršova 161, Libochovice
35. Stránská, Dana, Kaplířova 605, Libochovice
36. Šána Jan, Poplze 69, Libochovice
37. Štěpánová Liběna, Klapý 218
38. Tlustý Jaromír, Chotěšov 69, Lovosice
39. Tuček Josef, Zborovská 425, Libochovice
40. Týřovová, Blanka,, Kaplířova 639, Libochovice
41. Urbanová Drahuše, Revoluční 792, Libochovice
42. Vačilja David, Dvoulletky 682, Libochovice
43. Valeš Ladislav, Husova 781, Libochovice
44. Vaněčková Hana, Komenského 560, Libochovice
45. Veřtatová Marie, Poděbradova 666, Libochovice
46. Vyšata Petr, Dvoulletky 660, Libochovice
47. Zůnová Hana, Havlíčkova 365, Libochovice

*Cerhonice u rodného domu
Ladislava Stroupežnického.*

Almanach - Divadelní spolek Scéna Libochovice 1996 - 2006

Sestavili: Alena Burdová a Jaromír Tlustý

Fotografie: Ivo Mičkal, Roman Bližík, Jiří Dědourek, Pavel Macák, archiv Divadelního spolku Scéna Libochovice a soukromé sbírky.

Grafická úprava: Pavel Macák Tisk: Tiskarna AKORD Chomutov, s.r.o.

Vydal Divadelní spolek Scéna Libochovice za finančního přispění Města Libochovice a Krajského úřadu Ústeckého kraje.

DS Scéna Libochovice na Voskovcově Sázkavě 2004

